

Kada sam bio mlad, verovao sam da će mi *Život*,
uputstvo za upotrebu pomoći da živim, a da će mi
Samoubistvo, *uputstvo za upotrebu* pomoći da umrem.
Proveo sam tri godine i tri meseca u inostranstvu. Više
volim da gledam ulevo. Jedan moj prijatelj svršava na
izdaju. Završetak putovanja u meni ostavlja isti tužan
ukus kao i završetak romana. Zaboravljam ono što mi
se ne dopada. Možda sam nesvesno pričao sa nekim
ko je ubio nekoga. Gledam u slepe ulice. Ne plaši me

ono što je na kraju života. Ne slušam zapravo ono što mi ljudi govore. Zapanjuje me što mi ljudi daju nadimak, a jedva me poznaju. Dugo mi treba da shvatim kad se neko loše ophodi prema meni, toliko da budem iznenađen što se to baš meni dešava: zloba je na neki način nerealna. Arhiviram. Kada sam imao dve godine, pričao sam sa Salvadorom Dalijem. Nadmetanje me ne motiviše. Više bi mi vremena bilo potrebno da precizno opišem svoj život nego da ga proživim. Pitam se da li ću, kako starim, postati reakcionar. Kada sednem golim nogama na skaj, moja koža ne klizi, ona škripi. Prevario sam dve žene, priznao sam im, jednoj je bilo svejedno, drugoj nije. Zbijam šale sa smrću. Ne volim sebe. Ne mrzim sebe. Ne zaboravim da zaboravim. Ne verujem da Satana postoji. Moj krivični dosije je prazan. Voleo bih da godišnja doba traju po nedelju dana. Više volim da se dosađujem sâm nego udvoje. Lutam pustim predelima i ručam u otužnim restoranima. Što se tiče hrane, više volim slano nego slatko, sirovo nego kuvano, tvrdo nego meko, hladno nego toplo, začinjeno nego bljutavo. Ne mogu mirno da pišem ako nema hrane u frižideru. S lakoćom živim bez alkohola i duvana. U stranoj zemlji oklevam da se nasmejem kada moj sagovornik podrigne tokom konverzacije. Primećujem sedu kosu kod ljudi koji nemaju dovoljno godina da bi je imali.

Bolje je da ne čitam stručne medicinske knjige, posebno delove koji opisuju simptome određenih bolesti, jer onda počnem da ih uviđam kod sebe i da uviđam kako se pojačavaju, toliko da naposljetku otkrijem njihovo postojanje. Rat mi se čini toliko nestvarnim da mi je teško da poverujem da je moj otac u njemu učestvovao. Video sam čoveka čija je leva polovina lica izražavala drugačiju emociju od desne. Nisam siguran da volim Njujork. Ne kažem „A je bolje od B“ nego „više volim A od B“. Konstantno upoređujem. Kada se vraćam s putovanja, najbolji deo mi nije ni prolazak kroz aerodrom, ni ulazak u kuću, nego vožnja taksijem koja spaja ta dva dela: to je još uvek putovanje, ali više i nije. Kad pevam falširam i zato ne pevam. Budući da sam duhovit, ljudi misle da sam srećan. Nadam se da nikada neću pronaći uvo u polju. Reči mi nisu draže od nekog čekića ili šrafa. Ne poznajem „zelene“ momke. U izlozima anglosaksonskih država *sale*¹ čitam na francuskom. Ne mogu da spavam s nekim ko se pomera, hrče, diše glasno ili vuče pokrivač. Mogu da spavam zagrljen s nekim ko se ne pomera. Imao sam ideju za Muzej Snova. Sklon sam da, radi jezičke ekonomije, „prijateljima“ nazivam i one ljude koji mi zapravo to nisu; ne nalazim drugu reč kojom bih definisao te ljude koje poznajem, koji mi se dopadaju, ali sa kojima nisam gajio nikakav

poseban odnos. U vozu, kada sedim u suprotnom smeru od smera kretanja, ne vidim da stvari dolaze, nego da odlaze. Ne štedim za penziju. Mislim da je najbolji deo čarape rupa. Ne marim za količinu novca koja se nalazi na mom računu u banci. Moj račun u banci je retko crven. *Šoa, Broj Nula, Mobutu, kralj Zaira, Hitni slučajevi, Titikutova ludost i Osvajanje Klišija* ostavili su veći utisak na mene nego najbolja dela fikcije. Ready-made filmovi koje je režirao Žan-Mark Šapuli više su me nasmejali od najboljih komedija. Jednom sam pokušao da se ubijem, a četiri puta sam pao u iskušenje da pokušam da se ubijem. Udaljeni zvuk kosilice leti u meni budi lepe uspomene iz detinjstva. Loše bacam. Jedna moja pretkinja je bila patološki sakupljač; kada je umrla, pronašli smo kutiju za cipele na kojoj je bila nalepljena ceduljica s obaveštenjem ispisanim kaligrafskim slovima: „Komadići konca koji ničemu ne služe.“ Ne verujem da će se mudrost mudrih izgubiti. Jednom sam pokušao da sastavim dijalekatski govor u jednoj knjizi tako što sam pisane poruke stranaca prepisao i podelio u kategorije: oglasi o izgubljenim životinjama, opravdanja zakačena za šoferšajbne upućena inkasantima da bi se izbeglo plaćanje parkinga, očajnički pozivi svedocima, obaveštenja o promeni vlasnika, kancelarijska poruka, kućna poruka, poruke upućene samom sebi.

Dok mi je jedan starac pričao o svom životu, pomislio sam: „Ovaj čovek je sâm svoj muzej.“ Dok sam slušao sina jednog američkog vojnika crnca i jedne francuske sociološkinje kako priča, pomislio sam: „Ovo je jedan ready-made čovek.“ Kada sam video jednog bledog čoveka, pomislio sam: „Ovo je samo obris čoveka koji je on nekada bio.“ Moji roditelji su svakog petka uveče išli u bioskop, sve dok nisu nabavili televizor. Volim čist zvuk papirne kese, ali ne i onaj živahni zvuk koji pravi poliuretanska kesa. Dešavalo mi se da čujem, ali ne i da vidim, vočku kako pada sa grane. Zapanjuju me lična imena jer nisam svestan njihovih značenja. Imam prijatelja koji, kada pozove ljude na večeru, ne postavi jelo na sto, nego ga sipa u tanjire kao u restoranu, čime isključuje mogućnost da se gosti opet posluže istim jelom. Više godina sam živio bez ikakvog osiguranja. Može da mi bude manje prijatno sa nekim ko je fin, nego sa nekim ko je zao. Radije pričam o ružnim uspomenaма s putovanja, one lepe su mi manje zabavne. Neprijatno mi je kada mi dete kaže „gospodine“. U svingerskom klubu sam prvi put uživo video kako drugi vode ljubav. Ne masturbiram pred ženom. Manje masturbiram na slike nego na sećanja. Nikada nisam zažalio zato što sam rekao nešto što sam stvarno mislio. Ljubavne priče su mi dosadne. Ne pričam moje ljubavne priče. Malo pričam o ženama sa

kojima sam, ali volim da slušam moje prijatelje kada pričaju o ženama sa kojima su oni. Jednom je jedna žena došla da mi se pridruži u udaljenoj državi nakon što smo mesec i po dana bili razdvojeni; ona meni nije nedostajala; nakon nekoliko sekundi shvatio sam da je više ne volim. U Indiji sam jedne noći putovao autobusom s jednim Švajcarcem kojeg nisam poznao, prelazili smo zaravan Kerale; više sam njemu ispričao o sebi u tih nekoliko sati nego najboljim prijateljima za nekoliko godina. Znao sam da ga više nikada neću videti, on je bio uvo bez posledica. Ponekad sam sumnjičav. Gledajući stare fotografije shvatio sam da telo evoluirao. Zameram drugima ono što meni zameraju. Nisam cicija, divim se umerenom trošenju. Volim određene uniforme, ne zbog toga šta predstavljaju, nego zbog njihove funkcionalne trezvenosti. Zapanjujuće je koliko meni dragi ljudi mogu da budu zavidni i ljubomorni kad im pričam o lepim stvarima iz svog života. Ne bih voleo da imam poznate roditelje. Nisam lep. Nisam ružan. Pod određenim uglovima, sa tamnijim tenom i u crnoj košulji, mogu da pomislim da sam lep. Češće mislim da sam ružan nego da sam lep. Trenuci kada mislim da sam lep ne podudaraju se sa trenucima kada bih to želeo da budem. Mislim da mi je lice ružnije s profila nego sprema. Volim svoje oči, svoje šake, svoje čelo, svoju zadnjicu, svoje ruke,